

ἀναλαλῶ ΣΠασαγιάνν. ἐν Νουμᾷ 228,3 ἀνιλαλῶ Δσολωμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λαλῶ. Τὸ ἀνιλαλῶ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνελάλω.

Ἄδω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν: Τραγούδια τοῦ ἀναλαλῶσαν ὅς τὸ δάσο μὴν ἡμέραν ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἄσμ.

Τοῦ χιλιδόνι πέρασι ἀπὸ τῆ Μαύρης Θάλασσης ἤτοι πύργου κ' ἑκατοσι, πύργου κ' ἀνιλάλῃσι Δσολωμ. Συνών. τραγοῦδῶ.

ἀναλαμπή ἡ, κοιν. ἀναλαβή πολλαχ. ἀνελαμπή Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Μῆλ. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναλαβή Θήρ. Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. Τήν. κ. ἀ. ἀναλαμπή Μακεδ. ἀνιλαβή Ἰμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ. Σάμ. ἡλαμπή Μακεδ. ἀλαμπή ΜΦιλήντ. Γραμματ. 89 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Πληθ. ἀναλαμπῆς Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Μεσν. ἐκ τοῦ ρ. ἀναλάμπω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. 3 (1915) 253. Τὸ ἀλαμπή ἐκ τοῦ *ἀλαλαμπή κατ' ἀνομ. Ὁ πληθ. ἀναλαμπῆς κατὰ τὸ συνών. φωτιῆς.

1) Λάμπις, λαμπηδὼν κοιν.: Ἡ ἀναλαμπή τῆς πυρκαϊᾶς - τῆς φωτιᾶς - τῆς ἀστραπῆς κοιν. Τὸ καντήλι ἀνάδωκε μὴν ἀναλαμπή Κέρκ. Γὰ δέ μὴ ἀναλαμπή ποῦ ἔβγαλε ἡ ἀστραπή! Χίος Τοῦ καθ' ἡλ' προτοῦ σβῆς βγάξ' μὴ ἀναλαβή Λέσβ. Εἶδα μὴν ἀνιλαβή Ἰμβρ. Ἡ ἀναλαμπή τῶν ματιῶν Ζάχ. Ἐγινε τὸ δαχτυλάκι του ἀσημένιο κ' ἡ φοράδα πλεᾶ ἔνα προῖμα ποῦ δὲ μπορούσε νὰ τὴν βλέπῃ ἀπὸ τὴν ἀναλαμπή (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Ἀπομακρὲς οἱ ἄνθρωποι τοῦ καραβιοῦ ἔβλεπαν τὴν ἀναλαμπή καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν ἂν ἦτον ἄστρον ἢ φωτιά (ἐκ παραμυθ.) Χίος Ἀστροκιτρίνιζαν ἀπὸ τὴν ἀναλαμπή ποῦ ἔβγαλε τὸ χρυσάφι ἸΠολυλ. Διηγ. 36. || Φρ. Δίνου ἀνιλαβή (γίνομαι ξακουστός) Ἰμβρ. Αὐτεῖν' θὰ δώσ' ἀνιλαβή! (εἰρων. ἐπὶ γυναικὸς μαύρης καὶ δυσειδοῦς) αὐτόθ. || Ποιήμ.

... Ἀνάφτει | τοῦ πολέμου ἀναλαμπή, τὸ τουφέκι ἀνάβει, ἀστράφτει, | λάμπει, κόφτει τὸ σπαθί ΔΣολωμ. 9

... Τὰ σωθικά του τότε δὲν τὰ φαρμάκευαν κρυφοὶ καὶ [φλογισμένοι πόθοι οὔτε τοῦ κόσμου ψεύτικες ἀναλαμπῆς καὶ δόξες ΑΒαλαωρ. 3,221

Φέγγ' ἡ χώρα φωτισμένη ἀπὸ τέτοια ἀναλαμπή ΑΒαλαωρ. 3,376. β) Τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀναλάμπον φῶς λύχνου ἢ κηρίου μέλλοντος νὰ σβεσθῇ σύνηθ.: Ποιήμ.

Σὰ νὰ ἤθελε νὰ ζήσει ἀκόμα | μ' ἀναλαμπῆς πυρρομαχάει τὸ ἐτοιμοθάνατο κερί μου

ΝΛαπαθ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 182. γ) Ἡ ἀνάλαμπις τοῦ ἡλίου κατὰ διαλείμματα ἐν καιρῷ συννεφώδει Ἡπ. κ. ἀ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,49 *ἀναλαμπή χειμῶνος, δάκρυα ποιμένος. Συνών. ξανα-ναλάμπῃ. δ) Σπινθήρ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.: Ἡ φωτιά πετᾷ ἀνελαδὲς Ἀπύρανθ. Συνών. σπῖθα. 2) Ἡ ἀναλάμπουσα φλόξ τοῦ πυρὸς σύνηθ.: Ἡ φωτιά βγάξει μεγάλη ἀναλαμπή πολλαχ. Τὰ ξύλα βγάνουν ἀνελαβή Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ.

Ἀναλαμπή πῆνει κουκκιά, καρβουνόδιὰ τὸ φάα (τὰ μὲν κουκκιά βράζουν εἰς τὴν φλόγα, ἡ δὲ φάα εἰς τὴν σιγανὴν φωτιά. Καὶ μεταφ. ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσφερώμεθα εἰς ὅλους κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ νὰ ἐξευρίσκωμεν τὸν προσήκοντα εἰς ἕκαστον) Κάρπ. || Ἄσμ.

Πῶς θὰ πεθάνω ξέρω το, γιατί ἡ καρδιά μου ἐρράη, φωτιά πεσε ὅς τὴ νεότη μου κ' ἀναλαμπή κ' ἐκάη

Κάσ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 784 (ἐκδ. ἘLegrand) «καὶ τὸ κορμί μ' ἐπλάκωσεν ἀναλαμπή κ' ἐκάη». β) Ἡ θερμότης τῆς φλογὸς Θράκ. (Αἰν.) Κάρπ. Νάξ. Σῦρ.: Φύε ἀπὸ τῆ φλόγα κοδὰ νὰ μὴ σὲ πάσ' ἡ ἀνελαβή Νάξ. 3) Ἀντανάκλασις ἀκτίνων καὶ μάλιστα ἡλιακῶν, μαρμαρυγή Θεσσ. Θήρ. Κύθηρ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μῆλ. Ρόδ. Χίος: Μὴ βγαίνης ὅς τὴ ἀνελαβή τοῦ ἡλίου Θήρ. || Ποιήμ.

... φεγγοβολῶντας | ἡ ἀναλαμπή τοῦ φεγγαριοῦ κοντὰ τῆς συχνότρεμε ...

ΔΣολωμ. 137. Συνών. λαμπός. 4) Τὸ μέρος τῆς ἐστίας, τὸ ὅποιον καταυγάζεται καὶ θερμαίνεται ἀπὸ τὸ πῦρ Σῦρ.: Ἐβαλε τὸ βρεμένο παπούτσι γὰ νὰ στεγνώσῃ μέσ' ὅς τὴν ἀνελαβή. 5) Φρύγανον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὸ ἀναμμα πυρὸς Κρήτ. Συνών. ἀναλαμπίδι, προσάναμμα, προσαψίδι, συνάναμμα.

ἀναλαμπίδι τό, Λεξ. Βλαστ. ἀνελαβίδι Α.Κρήτ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναλαμπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὸν καὶ λεπτὸν ξυλαράκι ἢ φρύγανον χρησιμεῖον διὰ τὸ ἀναμμα τοῦ πυρὸς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλαμπή 5.

ἀναλαμπίζω ἐνιαχ. ἀνελαβίζω Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἡλαμπίζω Ἰων. (Κρήν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναλαμπή.

1) Ἀμτβ. ἀναδίδω λάμπην ἢ φλόγα ἐνθ' ἀν.: Ἡλαμπίζει ἡ φωτιά Κρήν. Ἀνελαβίζουν τὰ ξύλα Ἀπύρανθ. Μετοχ. ἀνελαβισμένος=ὁ ἄξιος νὰ καὶ εἰς τὰς φλόγας Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μονο' ἀνελαβισμένο, σώπα! Συνών. ἀναλάμπω 1, συνών. δὲ τῆς μετοχ. *ἀναλαμποκεντημένος, *ἀναλαμποφαγμένος. 2) Μετβ. πυρακτώνω, ἐπὶ κλιβάνου Θήρ.: Ἀνελαβίζω τὸ φουρνί. Συνών. καίω. Πβ. ἀνακαρώνω (II) Α 1.

ἀναλάμπισμα τό, ἀμάρτ. ἀνελάβισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαμπίζω.

Λάμπις ἢ φλόξ: Ἀνελάβισμα τοῦ φωτιάς. Συνών. ἀναλαμπισμός.

ἀναλαμπισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελαβισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαμπίζω.

Ἀναλάμπισμα, ὁ ἰδ.: Εἶδ' ἀνελαβισμό τὸν ἔχει ἡ φωτιά σας!

***ἀναλαμποκέντημα** τό, ἀνελαδοκέντημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναλαμπή καὶ κέντημα.

Μετων. ὁ ἄξιος νὰ κεντηθῇ, νὰ καταστραφῇ ἀπὸ φωτιά, μόνον εἰς ἀράς: Δὲν ἀκούει κανενοῦς τ' ἀνελαδοκέντημα, τοῦ κεφαλῆς του κάνει! Συνών. *ἀναλαμποφάγωμα.

***ἀναλαμποκεντημένος** ἐπίθ. ἀνελαδοκεντημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναλαμπή καὶ τοῦ κεντημένος μετοχ. τοῦ ρ. κεντῶ.

Ὁ ἄξιος οἶονεὶ νὰ κεντηθῇ ἀπὸ ἀναλαμπήν, ἥτοι ὁ ἄξιος νὰ καὶ, μόνον εἰς ἀράς: Σκάσετε πγά, ἀνελαδοκεντημένα, 'ματ' ἐξεφονδώσετε τὴ γεφαλὴ μου! (ἐξεφονδώσετε=ἐξαλίσατε, ἐσκοτίσατε). Συνών. ἀνελαβισμένος (ἰδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποφαγμένος.

***ἀναλαμποφάγωμα** τό, ἀνελαδοφάγωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναλαμπή καὶ φάγωμα.

